

*Posvećeno svim neznanim žrtvama; medicinskim sestrama,
nastavnicima, krčmarima, pjesnicima, školarcima, knjižni-
čarima i električarima.*

A također i j.

Stvaranje ožiljaka je normalan dio biološkog procesa, a događa se kad ozljeda na koži ili tkivu zarasta nakon udesa, bolesti ili operacije. Budući da tijelo ne može stvoriti vjernu reprodukciju ozljeđenog tkiva, struktura novog tkiva bude drugačijeg izgleda od neoštećene kože oko njega.

“Pupak je naše središte ili jezgro, a i samo jezgro svemira. On je ožiljak, nema više nikakvu svrhu.”

BLAND.IS

“Tijelo kao otvoreno, bojno polje.”

JULIA KRISTEVA

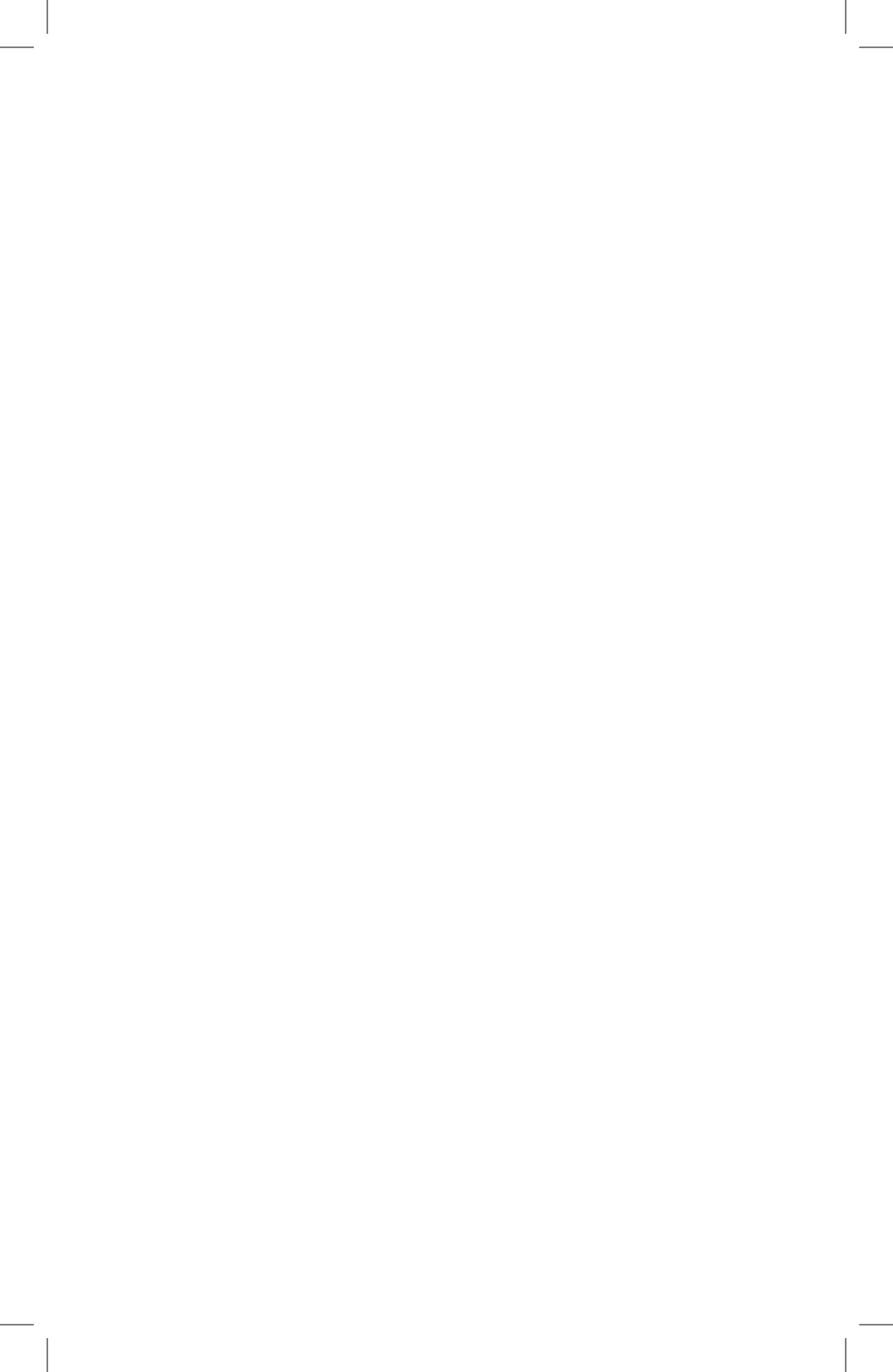
- 1 TIJELO, 13
- 2 OŽILJCI, 67

31. SVIBNJA

Znam da smiješno izgledam gol, ali bez obzira na to svlačim sve sa sebe: prvo hlače i čarape, zatim otkopčavam košulju, ispod koje se pojavljuje ljljan, bijeli se kao snijeg na ružičastom mesu, na lijevoj strani grudnog koša, udaljen samo polovicu sječiva noža od krvavog proteinskog mišića koji tokom jednog dana napumpa osam tisuća litara krvi, na kraju skidam i gaće – tim redom. Ne treba mi mnogo vremena. Onda stojim gol kao od majke rođen pred ženom, onakav kakvog me je Bog stvorio, s dodatkom od četrdeset devet godina i četiri dana, doduše u ovom trenutku ne razmišljam o Bogu. Između nas su još tri daščice parketa, masivna hrastovina iz šume oko nas, popločene minama, svaka daščica je široka trideset centimetara, s prorezima između njih, a ja pružam ruku, pipam prema njoj kao što slijep čovjek pokušava shvatiti kontekst. Dolazim prvo do površine tijela, kože, na leđima joj je mjesec, provukao se kroz rascjep na zavjesi. Ona zakoračuje prema meni, spuštam nogu na škripav parket, pruža mi ruku, odmjerava dlan s dlanom, liniju života s linijom života, a ja istovremeno osjećam uskomješanost koja šiklja kroz moju karotidnu arteriju, bubnjanje u koljenima i rukama, kako krv teče od organa do organa. Zidovi koji okružuju krevet u sobi broj jedanaest u Hotelu Tišina su obloženi tapetama sa slikama lišća, a ja razmišljam, sutra ću izbrusiti i polakirati parket.

11

1 TIJELO

Koža je najveći organ ljudskog tijela. Koža odraslog čovjeka se prostire na dva kvadratna metra, a težine je oko pet kilograma. Kad su u pitanju druga živa bića, obično se govori o krznu. U staroislandskom jeziku riječ koža znači i tijelo.

5. SVIBNJA

Stol u *Tryggvievom Tattoo Studiju* je krcat malim staklenim teglicama tinte u raznim bojama i mladić me pita jesam li izabrao sliku, jesam li zainteresiran za neku osobnu šaru ili simbol? 15

On sam je prekriven tetovažama po cijelom tijelu. Gledam zmiju koja mu puže po vratu i koluta se oko crne lubanje. Po tijelu mu teče tinta, a oko nadlaktice ruke kojom drži iglu je trostruka bodljikava žica.

“Ljudi nam često dolaze da bi im pokrili ožiljke”, kaže tetovirač, razgovara sa mnom gledajući moj odraz u ogledalu. Kad se okrene čini mi se da mu na leđima vidim kopita propinjućeg konja kako proviruju iz majice.

Saginje se nad gomilom plastičnih mapa, bira jednu i prelistava je tražeći sliku koja bi meni odgovarala.

“Muškarci srednjih godina često biraju krila”, čujem kako govori, a onda na nadlaktici ruke kojom drži mapu primijetim četiri mača i srce u plamenu.

Imam ukupno sedam ožiljaka na tijelu, četiri iznad pupka, samog mjesta podrijetla, a tri ispod njega. Krilo ptice koje bi pokrilo rame, recimo od vrata do ključne kosti, sakrilo bi dva, možda čak i tri ožiljka. Kao prijatan i utješan poznanik, krilo bi bilo kao moja pernata sjenka, moj štit i tvrđava. Uljasto perje bi sakrilo ružičasto, izloženo meso.

Mladić žustro prelistava mapu s crtežima pokazujući mi razne verzije ptičjih krila, a onda konačno upre kažiprstom:

“Orlova krila su najpopularnija.”

Mogao je još dodati, kakav je to muškarac ako ne sanja da je ptica grabljivica, lebdi usamljen preko cijelog svijeta; preko umjetnih jezera, jaruga i močvara, u potrazi za plijenom?

Ali umjesto toga kaže:

“Slobodno razmislite.”

Objašnjava mi da iza zavjese ima klijenta na drugoj stolici, na kojem upravo završava islandsku zastavu, vijoreću i osjenčanu.

16

Šapuće.

“Rekao sam mu da će mu se jarbol izgužvati ako dobije dvije kile, ali on insistira.”

Namjeravao sam svratiti u posjetu mami prije nego što prilegne, pa sam htio što prije završiti posao ovdje.

“Mislio sam si staviti bušilicu.”

Ukoliko ga je moj izbor iznenadio, nije to ničim pokazao, već je odmah krenuo tražiti odgovarajuću mapu.

“Sasvim je moguće da imamo bušilicu ovdje negdje s drugim alatom”, kaže. “Ona nije komplicirana kao *Outlander* kojeg sam crtao prošlog tjedna.”

“Ma ne, šalim se”, kažem.

Gleda me ozbiljnog izraza lica, ali ne mogu odgonetnuti jesam li ga uvrijedio.

Na brzinu guram ruku u džep i vadim iz njega presavijen list papira, širim crtež i pokazujem mu. On ga uzima i okreće, podiže prema svjetlu. Izenadio sam ga. Ne uspijeva prikriti sumnju.

“To je cvijet, ili...?”

“Ljiljan”, kažem bez oklijevanja.

“I samo u jednoj boji?”

“Da, samo jednoj, bijeloj. Bez sjenčenja”, dodajem.

“I nikakva posveta?”

“Ne, bez posvete.”

On sprema mape, kaže da cvijet može nacrtati bez predložka slobodnom rukom i uključuje aparat za tetoviranje.

“Gdje bi htjeli da bude?”

Priprema se umočiti iglu u bijelu tekućinu.

Otkopčavam košulju i pokazujem na srce.

“Morat ćemo prvo obrijati dlake”, kaže i isključuje aparat. “Inače će se cvijet izgubiti u tami šume.”

**DRŽAVOM IMENUJEM TO [...] GDJE SE POLAGANO
SAMOUBOJSTVO SVIH “ŽIVOTOM” NAZIVLJE***

17

Najkraći put prema staračkom domu je preko groblja.

Uvijek sam zamišljao kako će peti mjesec biti zadnji mjesec u mom životu i kako će možda biti više petica u mom zadnjem datumu, možda peti peti, ili petnaesti peti ili dvadeset peti peti. To je i mjesec mog rodendana. Patke bi do tada završile s parenjem, a na jezeru bi se osim njih pojavili i oštrigar i morski žalar, jer tog dana kad ću prestatu postojati pjevat će ptice i neće biti noći.

Hoću li svijetu nedostajati? Ne. Hoće li svijet biti siromašniji kad mene više ne bude? Neće. Hoće li svijet propasti bez mene? Neće. Je li svijet bolji nego što je bio prije mene? Nije. Što sam ja napravio da ga poboljšam? Ništa.

Hodajući Skothúsvegurom razmišljam kako bih se trebao ponijeti ako bih htio posuditi lovačku pušku od susjeda. Posuđuje li se oružje kao recimo produžni kabel? Koje se životinje smiju loviti u svibnju? Zlatni vivak sigurno ne, taj glasnik proljeća, koji nam se vjerno netom vratio na otok, a ni patka koja sad sjedi na jajima. Mogu li reći da bih se htio riješiti velikog galeba zbog kojeg ne

* Friedrich Nietzsche, *Tako govoraše Zaratustra*, preveo Mario Kopic, Društvo dubrovačkih pisaca, Dubrovnik, 2018., str. 57 (op. ur.)

spavam u svom stanu u potkrovlju zgrade u centru grada? Neće li Svanuru biti sumnjivo da sam odjednom postao branitelj pačjih prava? Osim toga, Svanur dobro zna da ja nisam nikakav lovac. Iako sam pokušao stajati usred ledeno hladne rijeke u ribičkim čizmama do bokova, sam, na visoravni, osjećajući kako mi hladnoća obuhvaća tijelo kao debeli zid, kamenčiće na dnu rijeke ispod nogu i kako me rijeka brzo trza, kako se njeno dno produbljuje i nestaje dok sam gledao u njene svjetlucave virove – nikada nisam opalio iz puške. Iz zadnjeg ribolova sam donio dvije pastrve, izrezao ih u filete i ispekao s vlascem kojeg uzgajam u teglici na balkonu. Svanur takode zna da ja ne podnosim nasilje, nakon što me pokušao namamiti sa sobom da gledamo *Die Hard 4*. U što bi čovjek pucao u svibnju, ako ne sam u sebe? Ili drugog *Homo sapiensa*? Svanur bi zbrojio dva i dva.

Ali Svanur nije čovjek koji postavlja pitanja. Niti uopće razmišlja o duševnom stanju drugih. On nije tip čovjeka koji bi spomenuo kako je mjesec pun ili komentirao polarnu svjetlost. Ne bi rekao, *ta pogledajte tamo, braćo moja! Ne vidite li dugu* ...?* Svanur nikada ne bi pokazao svojoj ženi Áróri boju na nebu, svijetloružičastu zoru i rekao, *eno tvoje imenjakinje*. Doduše, ni Áróra ne bi nikada svom suprugu spomenula nebo. U njihovom domu je jasna podjela poslova, ona je zadužena buditi njihovog sina svakog jutra. Njegov posao je šetati s njihovom kujom pasmine border koli, već joj je četrnaest godina i jedva se vuče. Ne, Svanur nikako ne bi emocijama komplicirao situaciju, nego bi mi samo pružio pušku i rekao, to je Remington XB 40, osigurač i cijev su original, čak i da je sumnjao da se namjeravam njom ubiti.

* Friedrich Nietzsche, *Tako govoraše Zaratustra*, preveo Mario Kopic, Društvo dubrovačkih pisaca, Dubrovnik, 2018., str. 55 (op. ur.).

**PUPAK JE OŽILJAK NA TRBUHU,
NASTAO OTPADANJEM PUPČANE VRPCE.
NAKON PORODA SE NA PUPČANU VRPCU STAVI
ŠTIPALJKA I ONA SE ZATIM PRESJEČE, KAKO BI SE
PREKINULA VEZA IZMEĐU DJETETA I MAJKE.
PRVI OŽILJAK JE DAKLE VEZAN ZA MAJKU**

**KVADRATNI KORIJEN IZ 2 ($\sqrt{2}$) JE BROJ KOJI,
KAD SE POMNOŽI SA SAMIM SOBOM, DAJE BROJ 2**

Stari ljudi pogrbljeno sjede na klupama u parku, pokriveni vunenim dekama na hladnom proljetnom suncu, pored njih je jato gusaka, stoje dvije po dvije zajedno. Primjećujem jednu pticu koja stoji sama, šćućurena malo dalje od jata, ne miče se čak kad joj sasvim blizu prilazim. Jedno krilo joj je savijeno unazad, očito slomljeno. Ranjena guska nema partnera i ne razmnožava se. To mi Bog šalje poruku. Nije da vjerujem u njega.

19

Moja majka sjedi pogrbljena u naslonjaču, noge joj ne dopiru do poda, u prevelikim papučama, a iz njih izviruju tanke koščate noge, smežurala se do ničega, na njoj više nema mesa, mršava je kao pero, kosti od stiropora i nekoliko žila je još drže u jednom dijelu. Pada mi na pamet kostur ptice koji cijele zime leži na livadi, ostao je samo prazan trup, a na kraju se i on rastvara i pretvara u gomilicu praha s kandžama. Teško je zamisliti da je ta krhka, mala žena koja mi ne dopire ni do ramena nekada imala oblik žene. Prepoznajem njenu svečanu suknju, preširoka joj je oko struka, sva odjeća joj je prevelika, pripada nekom prošlom životu, drugoj vremenskoj zoni.

Ne namjeravam završiti kao mama.

U zraku se osjeća neki miris, hodam kroz oblake pare koja se diže iz nabubrjelih okruglica i kupusa. Na kolicima s hranom u hodniku stoje plastične posude s crvenim kupusom i džemom od rabarbare. Zveckanje pribora za

jelo se miješa s glasovima osoblja koje naizmjenično podiže i spušta glasove kako bi ih čuli ljudi o kojima se brinu.

U sobi nema mjesta za mnogo namještaja, ali pri jednom zidu stoje orgulje, nekadašnjoj nastavnici matematike i orguljašici je dopušteno da ih drži u svojoj sobi, kad se pokazalo da više nikada neće moći svirati na njima.

Pored kreveta je polica s knjigama, svjedočanstvo maminog najomiljenijeg hobija; svjetskih ratova, pogotovo Drugog svjetskog rata. U polici jedan do drugog stoje Napoleon Bonaparte i Atila Bič Božji, knjige o ratu u Koreji i u Vijetnamu su se našle između dva smeđa kožna sveska na danskom: *Prvi svjetski rat* i *Drugi svjetski rat*.

20   Moje posjete su podložne ukorijenjenim ritualima uklesanima u kamen, uvijek me prvo pita jesam li oprao ruke.

“Jesi oprao ruke?”

“Jesam.”

“Nije dovoljno samo ih provući kroz vodu, moraš ih makar trideset sekundi držati pod toplim mlazom.”

Odjednom mi padne na pamet misao kako sam jednom bio u njoj. Visok sam metar i osamdeset pet, a zadnji put kad sam stao na vagu – u svlačionici na bazenima – imao sam osamdeset četiri kile. Misli li ona ikada, zar je moguće da je taj ogroman čovjek jednom bio u meni? Gdje li se dogodilo moje začecje? Pretpostavljam u starom bračnom krevetu, od mahagonija, s noćnim ormarićima, to je bio najveći komad naještaja u stanu, kao masivna škuna.

Djevojka iznosi poslužavnik, mama nije htjela pojesti desert, puding od šljiva sa slatkim vrhnjem.

“Ovo je moj sin, Jónas Ebeneser”, čujem mamu kako kaže.

“Da, mislim da si nas juče upoznala, mama...”

Djevojka me se ne sjeća, jer nije radila u jučerašnjoj smjeni.

“Jónas znači golub, a Ebeneser onaj koji pomaže. Ja sam mu izabrala imena”, nastavlja mama.

Pomislim kako sam možda trebao reći dečku u *Tryggvi-jevom Tattoo Studiju* da mi pored ljljana stavi goluba; dva goluba, ptica i ja, oboje s tek nekoliko sijedih pera.

Nadam se kako će djevojka pobjeći prije nego što počne pripovijest o mom rođenju. Ali ona ne odlazi, već odlaze poslužavnik i krene preslagivati ručnike.

“Tebe sam puno teže rodila nego tvog brata”, kaže mama. “Zbog velike glave. Kao da si na čelu imao dva roga, dva panja, kao tele”, objašnjava.

Djevojka baca pogled na mene. Znam da uspoređuje majku i sina.

Smiješim joj se.

Ona mi uzvraća osmijeh.

“A drugačije ste i mirisali, ti i tvoj brat”, čuje se iz fotelje. “Ti si se osjećao na blato, hladan i mokar miris, hladni obrazi, prljav oko usta, i uvijek si se vraćao doma s mačjim ogrebotinama. Ogrebotine su sporo zarastale.”

Pauzira kao da se pokušava sjetiti sljedećeg retka u rukopisu.

“Moj Mali je s jedanaest godina napisao sastavak o krumpirima i nazvao ga *Majka zemlja*. Bio je o meni, taj sastavak...”

“Mama, nju sigurno ne zanima... oprostite, kako vam je ono ime?”

“Diljá.”

“Sumnjam da Dilju to zanima, mama...”

Baš suprotno, djevojku izgleda jako zanima to što mama priča. Klima glavom s razumijevanjem i naslanja se na dovratak.

“Nevjerojatno je zamisliti kako je nekada bio osjetljiv, ovaj veliki čovjek.”

“Mama...”

“Dosta mu je bilo vidjeti pticu sa slomljenim krilom u vrtu, odmah bi se rasplakao... bio je kao živa rana... vječito zabrinut da ljudi nisu dovoljno dobri jedni prema drugima... jednom mi je rekao, bio je već velik, želim

biti dobar prema svijetu... jer svijet pati... Mali je uvijek obožavao sumrak... legao bi na pod pored prozora kad bi se pojavile sjenke i gledao u oblake i nebo... tako muzikalan... onda bi se zatvorio negdje i pravio kazalište lutaka... lutke bi napravio od mokrih novina, bojao ih i šio im odjeću, zaključao bi se i u ključaonicu utrpao wc papir... kao mladić se vječito brinuo za svijet... ne bih se nikada oženio bez ljubavi, rekao je... a onda se zaljubio u Guðrún, medicinsku sestru, glavnu sestru na odjelu, još je završila i studij za primalje, a onda i neke menadžerske tečajeve...”

“Mama...”

22 Guši me toplina sobe, pa prilazim prozoru koji je okrenut u dvorište, na prozorskoj dasci neumorno svjetlucaju crvene lampice od prošlog Božića. Prozor se ne smije otvoriti da se ne bi napravio propuh, a na njemu su zavjese iz dnevne sobe iz naše kuće u ulici Silfurtún, mama ih je samo skratila, ali prepoznajem dezen. S prozora se vidi pogrebno vozilo kako odvozi svoj dnevni teret.

“Guðrún Lilja je začeta na poljani krajem svibnja, pjegava kao jaje zlatnog vivka, visokoobrazovana u oceanografiji, dečko joj je reper, žvače duhan i nosi naušnicu, ne običan kolut, nego nekakav kalem u uhu, ali fin dečko iz Eski-fjörðura, brinuo se o svojoj baki kad je bila na samrti...”

“Mama, razumijemo sve...”

“Neki muškarci se nikada ne oporave od razvoda...”

“Ne treba svemu vjerovati što govori”, kažem i otvaram prozor.

Poslije se čini kao da bi nešto još rekla, ali je zaboravila što i ugasi se kao radio koji je izgubio signal. Na trenutak je nestala u neki drugi svijet i neko drugo vrijeme u kojem se trudi pronaći put kroz maglu, zvijezdu vodilju. Sada je mlada djevojka koja je izgubila svoje stado i zamagljenim očima prelijeće preko sobe, poznata lica polako ispunjavaju pustoš oko nje.

Djevojka tiho izlazi iz sobe, a mama pokušava namjestiti svoj slušni aparatić, namjestiti ga na moju valnu duljinu, na zemljino magnetsko polje, valnu duljinu sadašnjosti.

Stojim kraj police s knjigama i prelijećem pogledom preko romana: Tolstojev *Rat i mir*, Hemingway i *Zbogom oružje*, Erich Maria Remarque i *Na zapadu ništa novo*, Elie Wiesel i *Noć*, Tadeusz Borowski i *Gospodo, izvolite u plinsku komoru*, *Sofijin izbor* Williama Styrona, *Čovjek bez sudbine* Imrea Kertesza, *Reći da životu, bez obzira na sve* Viktora Frankla, Primo Levi, *Zar je to čovjek*. Vadim knjigu poezije Paula Celana, *Smrtna fuga*, i otvaram je: *pijemo te noću, pijemo te danju, pijemo te s večeri, pijemo, pijemo*. Stavljam knjigu u džep i vadim prvi svezak *Svjetskih ratova*.

23

“Od kada si ti izašao iz moje utrobe, u svijetu se dogodilo 568 ratova”, čuje se iz fotelje.

Teško je reći kad je mama pri sebi, a kad nije, ona je kao struja kod koje malo-malo dolazi do kratkog spoja, ili je možda bolje reći da je kao treperavi plamen svijeće ili maslačakova bijela košuljica. Upravo kad pomislim da će se ugasiti, ona se opet razbukta.

Nakon što nas je djevojka napustila, pomažem mami do kreveta, držim je ispod ruke, a ona vuče papuče po svijetlozelenom linoleumskom podu. Koliko li ima kila? Četrdeset? Najlakši povjetarac s jugoistoka bi je srušio s nogu, lahor, blago puhanje s mora, ma čak bi je i propuh dotukao. Sklanjam dva izvezena jastučića i sjedam na krevet pored nje. Ona legne i tijelo joj nestaje u madracu, na noćnom ormariću je bočica mirisa koji sam joj poklonio za Božić, *Eternity Now*, mama vječito nosi *Vječnost* na sebi. Drži me za ruku, plave vene, nadlaktica koja se nagledala svijeta, nokti nalakirani jednom tjedno.

Mama mi je pomagala s matematikom u srednjoj školi, nije mogla razumjeti kako nekima ona nije jasna kao dan.

“Jednadžbe su tako jednostavne”, rekla je.

Objasnila mi je kako računati kvadratni korijen bez kalkulatora. Rekla je da je kvadratni korijen iz dva ($\sqrt{2}$) broj koji, kad se pomnoži sa samim sobom, daje broj 2. Tako da tražimo nepoznati broj x koji je znači $x^2 = 2$. Vidimo da je x između 1,4 i 1,5 jer je $1,4^2 = 1,96 < 2$, a $1,5^2 = 2,25 > 2$. Zatim gledamo brojeve između 1,40, 1,41, 1,42 sve do 1,49. Vidimo da je $1,41^2 = 1,9881 < 2$, a $1,42^2 = 2,0164 > 2$. To nam kaže da se kvadratni korijen iz dva nalazi između 1,41 i 1,42.

“Je l’ sklopljen mir?” čujem kako pita iz kreveta.

Jednom tjedno ide na frizuru, zrake proljetnog sunca koje dopire od prozora sa zapadne strane obasjavaju nje-
nu lijepo počesljanu svijetloljubičastu kosu, pod sunčanim zrakama se pretvara u lopticu prašine.

“U Drugom svjetskom ratu je ubijeno šezdeset milijuna ljudi”, nastavlja.

Razgovarati s mamom je kao razgovarati ni s kim. Meni to odgovara, dovoljno mi je samo osjetiti toplinu nečijeg tijela. Odlučujem da me ona razumije i bez uvijanja joj kažem:

“Nesretan sam.”

Tapše me po ruci.

“Svi mi moramo voditi svoje ratove”, kaže, a onda dodaje:

“Napoleon je bio u izbjeglištvu sam od sebe. Jozefina je bila osamljena u braku, kao i ja.”

Na polici s knjigama stoje u redu uramljene fotografije, na većini njih je moja kći u raznim uzrastima. Ja sam na dvije, a moj brat Logi na dvije, pravedna podjela. Na jednoj slici mi je četiri godine, stojim na stolici i zagrlio sam mamu oko vrata, ona na sebi ima svijetloplavu vestu, usne su joj namazane tamnocrvenim ružem, a oko vrata nosi ogrlicu od bijelih bisera. Ošišan sam na kratko, izgledam kao jež, a jedna ruka mi je u gipsu i na remeniku. To je prvo čega se sjećam; morali su mi ušarafiti kosti.

Mama stoji pored orgulja. Što li smo to slavili, možda njen rođendan? Kad bolje pogledam, primjećujem u pozadini božićno drveće. Prošlo je četrdeset pet godina otkako je fotografija načinjena, a izraz na dječakovom licu je iskren, nepatvoren.

Moja druga fotografija je s krizme. Usta su mi poluo-
tvorena i začudeno gledam u fotografa kao da me je taj nepoznati čovjek probudio, kao da još uvijek ne razumijem svijet u koji sam se rodio. Svijet je sav od tikovine, s tapetama s cvjetnom mustrom u svim sobama, a inače crno-bijel kao televizor.

Pokušavam još jednom:

“Ne znam tko sam. Nisam nitko i ništa i nemam ništa.”

25

“Tvoj tata nije doživio rat u Iranu, ni rat u Iraku, ni u Afganistanu, ni u Ukrajini, ni u Siriji... nije doživio demonstracije oko hidroelektrane na Kárahnjúkaru, ni da avenija Miklabraut sada ima četiri trake...”

Otvara ladicu na noćnom ormariću i vadi iz nje crveni ruž za usne.

Malo poslije toga čujem da je došla u skandinavsku povijest:

“...Haakon Prvi, Haraldur Modrozubi, Sven Rašljobradi, Knut Veliki, Harald Ljepokosi, Erik Krvava Sjekira, Olaf Tryggvason...” nabraja.

Uznemiruje se i najavljuje mi da je jako zauzeta.

“Imam posla, Mali.”

Još malo pa će vijesti i ona se diže iz kreveta da bi upalila radio i suočila se s ratovima tog dana u dnevniku, a poslije toga će poslušati najave umrlih i sprovoda.

Na odlasku zovem hitnu službu i kažem im da je na travnjaku pored staračkog doma guska sa slomljenim krilom.

“Mužjak”, kažem. Sam. Bez partnera.

Pokušavam se sjetiti, nije li se Hemingway ubio svojom omiljenom puškom?